

บทนำ

ใครเป็นคนกำหนดว่า ชีวิตสมบูรณ์แบบของใครคนหนึ่ง หมายถึงอะไร

จะใช้...การที่มีรูปร่างหน้าตาราวกับสวรรค์ปั้นแต่งหรือเปล่า

การที่มีการศึกษาที่ดี เรียนอยู่ในสถาบันมีชื่อหรือเปล่า

การที่มีครอบครัว มีหน้ามีตาในสังคมหรือเปล่า

การที่มีเงินทองล้นมือ ใช้ไปไม่มีหมดสิ้นหรือเปล่า

การที่มีบ้านใหญ่โต มีบริวารพร้อมพร้อมหรือเปล่า

แต่สำหรับเธอ คีตกาล บัณฑิตสาว เธอคะต้องการบ้านหลังเล็กๆ กับใครสักคนที่รักเธอ และเธอรักเขาเท่านั้นก็พอ ฟังดูเหมือนคนปัญญาอ่อน แต่เธอก็ต้องการแค่นั้นจริงๆ

จะมีบ้านใหญ่โตไปทำไม ในเมื่อไม่มีใครอยู่

จะมีเงินทองไปทำไม ในเมื่อหาความสุขสบายใจไม่ได้เลย

เป็นอีกวันแล้วสินะที่เธอกลับมาถึงบ้านแล้วไม่มีใครรออยู่ดังเช่น
วันวาน คีตกาลวางหนังสือในอ้อมกอดลงบนโต๊ะขนาดใหญ่ที่ไว้รับประทาน
อาหาร แล้วเดินต่อไปยังส่วนอื่นของบ้าน เธอหวังอะไร หญิงสาวถามตนเอง
ก่อนจะยิ้มเศร้า

หวังว่าจะได้เจอบิดามารดาพร้อมหน้าเหมือนวันคืนที่ผ่านมา หวังว่า
จะเจอใครสักคนเดินออกมาต้อนรับ ยิ้มรับและกล่าวทักทายเธอให้ชื่นใจ
เหมือนเมื่อครั้งที่มารดาของเธอยังอยู่ แต่วันนั้นคงไม่หวนกลับมาแล้วสินะ
เพิ่งผ่านไปแค่หกเดือนเท่านั้นเอง แต่สำหรับคีตกาลแล้ว เธอรู้สึกอ้างว้าง
ราวกับไม่มีใครมายาวนานเป็นแรมปี

แล้วเธอก็ยิ้ม เมื่อป่าแจ่มใส แม่บ้านเก่าแก่ที่เลี้ยงดูเธอมาแต่อ่อน
แต่ออกเดินออกมาทักทายกันเหมือนเช่นทุกวันนี้

“กลับมาแล้วหรือคะคุณคีย์”

“คุณพ่อละคะป่าแจ่ม”

“โทร. มาเมื่อสักครู่นี้เองคะว่ากำลังจะกลับเข้ามา ท่านให้บอกคุณคีย์
ด้วยว่าอย่าไปไหน จะกลับมากินข้าวเย็นด้วยกัน” แจ่มใสเดินไปหยิบกระเป๋า
หนังสือของผู้เป็นนายพร้อมกับมองใบหน้าสวยหวานที่สดชื่นขึ้นทันตาเห็น

“คุณพ่อจะกลับมากินข้าวกับคีย์หรือคะ” คีตกาลถามอย่างไม่อยาก
จะเชื่อ ดีใจจนแทบทำอะไรไม่ถูก หลายเดือนที่ผ่านมาเธอกินข้าวมื้อเย็น
กับบิดาแทบนับครั้งได้ ยิ่งช่วงนี้บิดาเข้าไปรับตำแหน่งในคณะกรรมการความสงบ
แห่งชาติ เวลาที่มีให้เธอน้อยอยู่แล้วก็ยิ่งน้อยลงไปอีก

“ค่า...ท่านบอกให้คุณคีย์แต่งตัวสวยๆ ท่านจะพาแขกมาด้วย”

นาที่นี้คีตกาลแทบไม่ฟังคำของแจ่มใสเลยด้วยซ้ำ หญิงสาวหมุนตัว
รีบวิ่งกลับขึ้นไปยังห้องส่วนตัวเพื่ออาบน้ำอาบท่า แต่งตัวรอบิดากลับมา
กินข้าวเย็นด้วยกันทันที ทำเอาแจ่มใสถึงกับยิ้มเอ็นดูเมื่อเห็นท่าทางสดชื่น
ของผู้เป็นนาย

เสียงรถไม่ต่ำกว่าสองคันแล่นเข้ามาภายในบ้าน ทำให้หญิงสาวที่กำลังแต่งตัวอยู่หน้าโต๊ะเครื่องแป้งวางทุกอย่างในมือลง รีบวิ่งลงไปรับหน้าบิดาด้วยความรักและความคิดถึงสุดหัวใจ ตั้งใจว่าเมื่อเจอหน้ากันเธอจะโผเข้ากอดท่าน หอมแก้มท่านแรงๆ ให้สมกับความคิดถึงที่ไม่ได้เจอหน้ากันมาเกือบหนึ่งสัปดาห์

แต่สิ่งที่เห็นอยู่ตรงหน้าทำให้ศิตกาลชะงักงัน ไม่กล้าแม้แต่จะก้าวต่อไป แค่เห็นเธอก็รู้ว่านี่หมายความว่าอะไรโดยไม่ต้องให้บิดามารดาอธิบายให้ฟัง ความยินดีปรีดาที่มีอยู่แทบล้นนอกเมื่อครู่หายไปราวกับว่าไม่เคยรู้สึกหรือเคยมีอยู่

พลโทสารโอรจน์เองก็ชะงักไปเมื่อเห็นสีหน้าของลูกสาวที่ยืนมองท่านนิ่งอยู่ นายทหารใหญ่ก้าวเข้าไปกอดลูกสาวคนเดียวของท่านเอาไว้เหมือนเช่นที่เคยทำทุกครั้งยามได้พบหน้ากัน หากแต่วันนี้ท่านไม่ได้รับการกอดตอบเหมือนอย่างเคย สารโอรจน์กระแอมในคอ พอเข้าใจปฏิกิริยาของลูกสาวใจจริงก็อยากจะบอกกล่าวให้ลูกสาวได้เตรียมทำใจก่อน แต่ท่านก็เห็นว่าศิตกาลโศกพอที่จะเข้าใจเหตุผลเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้ ถึงตัดสินใจทำลงไปแบบนี้

“นาง มารู้อัจฉก้องศิย์ลี ศิย์ นีนาง เขาจะย้ายมาอยู่บ้านเรา มาดูแลพ่อ มาดูแลศิย์แทนแม่”

ศิตกาลยืนนิ่ง สายตามองตรงไปยังหน้าห้องที่ยืนนอนออกมาของหญิงสาวที่อายุอานามดูๆ ไปไม่น่าจะเกินสามสิบห้าปี

นี่ก็หมายความว่า!

๑

คนเราจะสามารถตกหลุมรักคนคนหนึ่งจากอะไรได้บ้าง รูปร่างหน้าตา นิสัยใจคอ บุคลิก อัจฉริยะ หรือทุกสิ่งทุกอย่างที่มารวมกันจนกลายเป็นคนหนึ่งคน แต่สำหรับเธอ เธอกำลังตกหลุมรักเสียงละมุนนุ่มนวล ฟังดูอบอุ่น เสียงนั้นสะกดหัวใจทันทีที่ได้ยิน คลับคล้ายคลับคลาว่าเธอเคยได้ยินเนื้อเสียงแบบนี้มาก่อน แต่จำไม่ได้ว่าที่ไหน

เสียงเพลงแว่วหวานทำเอาคนฟังหลับตาพริ้ม กล่อมเกล้าอารมณ์ของหญิงสาวให้ลอยล่องเคลิบเคลิ้มไปตามบทเพลงที่คุ้นหู เหมือนครั้งหนึ่งที่เคยได้ฟังแล้วทำให้ความทุกข์ ความเศร้าเสียใจ ความหมองหม่นที่มีอยู่ก่อนหน้านี้แทบมลายหายไปจนสิ้น กลายเป็นความสุขสงบในใจ รู้สึกชุ่มชื่นหัวใจเหมือนได้รับการปลอบประโลมด้วยอ้อมกอดแสนอบอุ่น

“เฮ้ย...คนอย่างแน่น โขคดีจริงๆ ที่ไทร. มาจองเอาไว้ได้ ได้โต๊ะใกล้ๆ เวทีด้วยแก”

เสียงแหลมของนิลรพัดปลุกให้จิตกาลลืมตาขึ้น ดวงตากลมโต

ชะงัดมองไปยังเวทีไม่สูงนักที่อยู่ภายในร้าน เสียดยายที่เพลงเพราะๆ เพลงนั้นจบลงไปเสียแล้ว เธออยากเห็นหน้านักร้องที่ร้องเพลงเมื่อครูนึก อยากรู้ว่าหน้าตาจะเหมือนกับมโนภาพที่สร้างไว้หรือไม่

ในขณะที่เธอกำลังจะเดินตามเพื่อนๆ ไปยังโต๊ะที่จองไว้ วงดนตรีที่เล่นอยู่ก็พากันเดินจากเวทีไปเสียอย่างนั้น ส่งต่อหน้าที่สร้างความสำราญให้ดีเจเปิดแผ่นเสียงมารับช่วงต่อไป ทำเอาจิตกาลเสียชีวิตานักที่กลุ่มของเธอมาเข้าไปเพียงนิด

“ทำไมมีแต่สาวๆ” คีตกาลตั้งข้อสงสัยหลังจากนั่งลงเรียบริวยแล้วร้านอาหารคาดฟ้ากึ่งผับบาร์แบบสมัยใหม่ บรรยากาศเหมาะแก่การ ‘นั่งชิลๆ’ แห่งนี้ คือที่ที่นิล หรือนิลรพัต แนะนำว่าต้องมาลองสักครั้ง เพราะกำลังเป็นที่กล่าวขานของนักศึกษาสาวๆ ร่วมสถาบันที่เธอกำลังศึกษาอยู่

“เขาวกัันว่าวงใหม่ที่มาเล่นที่นี่ นักร้องเด็ดมากเลยตัวเธอ ทั้งเสียงทั้งรูปร่างล้ำๆ กล้ามแน่นๆ ภาระหนักที่อปป สมชิกของวงบ๊วกเบงยังงัยยังงั้นเลยจ้ะ”

“ใช่ๆ รูปที่เขาเอาไปโพสต์อวดกันนะ อิชัยนักร้องน่านะ กระซอกต่อมชะนีมาก หล่อ ล่ำ กล้ามงึ้นแน่น น่ำบ๊ีบ”

“อะไรน่ำบ๊ีบยะยายอ้อม” นิลรพัตเอาไหล่กระเซะกรวิรินทร์ เพื่อนรักอีกหนึ่งนาง

“ให้บ๊ีบอะไรก็บ๊ีบหมดแหละ ทำเหมือนตัวเองไม่อยากบ๊ีบยะยายนิล”

“ฮ่าๆ อยากลิ แต่วงนี้เขาวกัันหน้าตาดีทั้งวงเลยนะจ๊ะสาว”

“เล่นจบไปแล้วไม่ใช่หรือ เห็นเดินลงจากเวทีแล้ว” คีตกาลบู้ยปากให้นิลรพัตและกรวิรินทร์เงยหน้าขึ้นไปดูบนเวที

“เฮ้ย! ได้ไง อุตส่าห์มาดู” กรวิรินทร์อุทานเสียงดัง ก่อนจะชะงัดค้อมองไปหลังเวทีแล้วบ่นงิมงำด้วยความไม่ชอบใจ “เพราะเกะแหละยายนิลแต่งองค์ชู้ เลยเวลาเลย”

“อ้าว ไหงมาโทษกันแบบนี้ละ อยากไม่บอกล่วงหน้าเองนี่ว่าจะชวน

มาดูผู้ชาย”

“รอมณีเสียเลย” กรวิรินทร์กระแทกตัวลงบนเก้าอี้ ใบหน้าหงิกงอ
ขึ้นมาทันที หยิบบุหรี่ไฟฟ้าระบบเมคานิกขึ้นมาสูบพ่นจนควันโขมง

ตีตกาลยกมือขึ้นปิดกลุ่มควันที่พ่นมาใส่เธอด้วยความตั้งใจ “ไม่เห็น
จะเท่าเลย สูบเข้าไปได้”

“ใครๆ เขาก็สูบกัน มีตั้งหลายกลิ่น วันนี้เราลองกลิ่นมินต์ หอมเมะ”
กรวิรินทร์เถียงก่อนจะส่งไปให้นิรพัทธ์สูบอีกคน

“หอมตรงไหน อันตรายจะตาย ทั้งสารฟอร์มัลดีไฮด์ ทั้งนิโคติน”
ตีตกาลเตือนเพื่อนด้วยความหวังดี

“แหม ก็ดูดแค่ตอนมาเที่ยว ใช่ว่าจะดูดตลอดเสียที่ไหน มองไป
รอบๆ ตัวลียาศิย์ มีกันแทบทุกโต๊ะ”

หญิงสาวส่ายหน้าอย่างอ่อนใจ มองงูบุหรี่ไฟฟ้าที่นิรพัทธ์ส่งมาให้

“ว่าไง ลองสักหน่อยจะเป็นไรไป”

สายตาทำทนายของกรวิรินทร์ทำให้ตีตกาลหยิบงูบุหรี่ในมือนิรพัทธ์ขึ้น
ดูใกล้ๆ

“หรือไม่กล้า” กรวิรินทร์ทำทนาย

“กล้า” ตีตกาลคว้างูบุหรี่ดังกล่าวมาจ่อริมฝีปากเมื่อถูกทำทนาย แล้ว
ค่อยๆ สูดลมหายใจเข้าทางปาก ดูควันจากงูบุหรี่ไฟฟ้าเข้าปอดไปเพียงนิด
จนรู้สึกชานลิ้น

“แรงๆ ลี แบบนั้นจะไปรู้สึกอะไร” กรวิรินทร์ยุส่ง

ตีตกาลมองหน้าเพื่อนทั้งสองคนด้วยสีหน้าลังเลอย่างเห็นได้ชัด
ก่อนจะทำตามคำยุของเพื่อน ถ้าเพื่อนทำได้ เธอเองก็ต้องทำได้เช่นกัน

“แค่นี้ๆ แค่นี้ๆ” หญิงสาววางมันลงแทบไม่ทัน ล้ำลัควันจนหน้า
น้ำตาไหล ความรู้สึกตอนนั้นไม่ต่างจากความรู้สึกตอนลำน้ำ มันสเปรไป
หมดตั้งแต่ลำคอลลงไปรื้อนวาบๆ อยู่ที่อก หญิงสาวล่ำลิกไม่เลิก น้ำหูน้ำตา
ไหลเประอไบหน้า

“ฮ่าๆ” นิลรพัทธ์และกรวิรินทร์หัวเราะเสียงดัง ขบขันอาการล้าล้ากวันของคิตกาล

“แรกๆ ก็แบบนี้แหละ อีกหน่อยแกก็จะชอบ เชื้อฉัน” กรวิรินทร์หยิบบุหรีไฟฟ้าขึ้นมาสูบไซร์พร้อมทั้งพ่นควันสีขาว ซ้ำยังทำให้มันเป็นวงกลม มีรูตรงกลางได้ด้วย

“เครื่องดีมาแล้ว” นิลรพัทธ์รับเครื่องดีมีสีสนสวยงามเหยือกใหญ่มาวางกลางโต๊ะ ก่อนจะดูเครื่องดีมีตั้งกล่าวราวกับคนกระหายน้ำ

“ลองสิคิ๊ย” เธอตันเหยือกเครื่องดีมีไปตรงหน้าเพื่อนที่ยังเซ็ดน้ำตาป้อยๆ

“ไม่ไหวละ คลีนสิ๊ แสบคอปไปหมด ขอเราไปห้องน้ำหน่อยนะ” คิตกาลบอกแล้วลุกออกจากโต๊ะ บุหรีบ้านั้นทำเอาหูตาเธอแสบไปหมด แถมยังทำให้ปวดจี๊ดขึ้นไปทั่ว

“อืมๆ” นิลรพัทธ์โบกไม้โบกมือ ในขณะที่กรวิรินทร์ยังนั่งไขว่ห้างสูบบุหรีไปเรื่อย

“คิดยังไงเอายายคิ๊ยกกับเราด้วย” กรวิรินทร์เอ่ยถามรุ่มเมตด้วยน้ำเสียงแปลกใจ จริงอยู่ว่าคิตกาลกับเธอเรียนคณะเดียวกัน ชั้นปีเดียวกัน แต่ลักษณะนิสัยและการใช้ชีวิตแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง แถมมีเพื่อนคนละกลุ่มด้วย

นิลรพัทธ์ยกไหล่ “ไม่รู้สิ ออยู่ๆ คิ๊ยกก็ขอมาด้วย นานะ...เพื่อนกันทั้งนั้น คิดซะว่าพาคณะหนูมาเปิดหูเปิดตา”

กรวิรินทร์ทำหน้าหนี “อืมๆ แต่ก็แปลกนะ พักนี้มาซุกอยู่กับพวกเรา”

“คงเมื่อเข้าห้องสมุดอ่านหนังสือแล้วมั้ง แกอะเลิกพูดเรื่องนี้ซะทีเถอะ เพลงกำลังมันเลย” นิลรพัทธ์ตัดรำคาญ พร้อมกับโยกตัวไปตามจังหวะดนตรีที่กำลังเร่งเร็วขึ้น ดังขึ้น ตามห้วงเวลา

“น้อง ขอน้ำเปล่าให้พี่ขวด”

เสียงนี้...

หญิงสาวหันขวับไปตามเสียงที่ได้ยิน พยายามหนีตามองฝ่าแสงสีของไฟไปยังต้นเสียง อาการคลื่นไส้เวียนศีรษะจากการลองสูบบุหรี่ครั้งแรก ทำเอาหญิงสาวถึงกับบอกตนเองว่าเธอจะไม่ลองมันอีก

สายตาของเธอประสานเข้ากับดวงตาของชายหนุ่มผิวขาวสูง หน้าตาหล่อเหลาราวกับซูเปอร์สตาร์เกาหลี พร้อมหุ่นสุดล้ำและรอยยิ้มละลายหัวใจเข้าพอดี ชายหนุ่มคนดังกล่าวปรายยิ้มส่งให้เธอด้วยมาดของชายที่มั่นใจในเสน่ห์ของตนเองแบบล้นเหลือ คีตกาลรีบเบนสายตาหนีด้วยความขัดเขิน ก่อนจะเห็นชายหนุ่มอีกคนซึ่งยืนอยู่ไม่ห่างกันสักเท่าไร แม้รูปร่างหน้าตาจะดีพอพืดพอเหวี่ยงกัน แต่ผู้ชายคนนั้นดูนิ่ง ดูขรึม แตกต่างจากผู้ชายที่ยืนอยู่ข้างๆ กันชัดเจนราวสีขาวยกับสีดำ

หรือจะเป็นเขา...

คิ้วบางขมวดเข้าหากัน ก่อนจะรู้สึกเหมือนมีอะไรบางอย่างตีขึ้นจากท้องมาจากที่คอหอย หญิงสาวเลยเปลี่ยนจากเดินเป็นวิ่งจากจุดที่ยืนอยู่ทันที

“สงสัยคืนนี้จะได้หมอนข้างนุ่มๆ ไปฟัด มองด้วยสายตาหยาดเยิ้มขนาดนั้น” อิชัยพยักพยัดให้อินทซ์หันมองตามหญิงสาวร่างบางในชุดแซ็กสั้นสีชมพูอ่อน

“ใคร” อินทซ์ ชายหนุ่มผิวขาว รูปร่างสูงใหญ่ซึ่งยืนอิงโต๊ะหันไปมองตามสายตาของเพื่อนรัก

“คนนั้นไงวะ ผิวขาว ผอมยาว ตาโตๆ ใส่ชุดสีชมพู”

“ไม่เห็นมี” แต่เขากลับไม่เห็นผู้หญิงที่อิชัยชี้ชวนให้ดูสักนิด

“ช่างมันเถอะ ว่าแต่คืนนี้หมดคิวแล้ว จะกลับเลยหรืออยู่ด้อมต่อวะ”

ริมฝีปากหนาแฉะเข้าหากันเหมือนกำลังคิด “นั่งต่ออีกหน่อยก็ได้ พรุ่งนี้วันหยุดไม่ได้ไปไหน”

“มีอะไรหรือเปล่า เห็นทำหน้ายุ่งๆ ตั้งแต่พี่มิ่งโทร. มาหาแล้ว”

“เรื่องเดิมๆ โทร. มาบ่นให้ฟัง คงอยากหาที่ระบาย”

“เอาน่า ใหม่ๆ ก็คงมีปัญหากันนิดหน่อย อยู่ๆ กันไปเดี๋ยวก็ชินกันไปเอง เฮ้ย! น้อง หนึ่งซุติใหญ่” อิชย์โบกไม้โบกมือบอกรับบริการ พร้อมกับส่งยิ้มให้สาวๆ ไปทั่วร้าน “ไม่เสียดายเลยที่ลองมารับงานร้านนี้ สาวๆ นักศึกษาแถวนี้เด็ดๆ ทั้งนั้น”

“หิ...” อินท์ชมองไปรอบตัว มันก็เหมือนร้านอื่นๆ ที่เขาเคยไปทำงาน ผู้คนที่มาหาความสำราญยามค่ำคืนส่วนมากเป็นเด็กวัยรุ่นช่วงปลาย หลายครั้งที่เขานึกสงสัยว่าเด็กพวกนี้รู้ค่าของเงินแต่ละบาทมากน้อยเพียงใด ถึงได้ใช้จ่ายถูกลงกันราวกับมันเป็นเพียงเศษกระดาษไร้ค่า การออกมาสรวลเสเฮฮาแบบนี้ย่อมมีค่าใช้จ่ายแต่ละครั้งไม่ต่ำกว่าพันบาท พวกเด็กเหล่านี้คงไม่รู้หรือกว่าเงินเหล่านั้นพ่อแม่หามาขายเย็นแสนเข็ญเพียงใด จนกว่าจะได้หาเงินด้วยตัวเอง

หญิงสาวหลับตาปี เมื่อลิ้นสัมผัสเครื่องดื่มที่ไม่คุ้นเคยตามการคะยั้นคะยอของเพื่อนๆ รับรู้ถึงความขมและความร้อนที่กำลังไหลลงไปตามลำคอ

“มาเที่ยวมันต้องแบบนี้ จะมาจิบน้ำอัดลม น้ำส้มทำไมกัน” กรวิรินทร์ตบมือให้เพื่อนสาว “จริงๆ มันต้องจิบเกลือกสกนิตแล้ววกแก้วกระดกแล้วบีบมะนาวตามแบบนี้ๆ” เธอสาธิตวิธีการดื่มที่ถูกต้องให้คีตกาลดู ก่อนจะรินเหล้าใส่ๆ ใส่แก้วใบเล็กให้เพื่อนอีกคน “อีกแก้วสิ แล้วนี่ขายแสบคอหรือยัง”

คีตกาลพยักหน้าแล้วเบือนหน้าหนี แค่น้ำสามแก้วก็ทำเอาเธอมีน หัวหมุนตัว ขมปาก แสบคอ ซ่านท้องไปหมด “ไม่ไหวแล้ว เตี่ยขั้บรอกไม่ได้”

“ตามใจ จั้บจิบนี้ไปละกัน”

คีตกาลมองเครื่องดื่มสีฟ้าที่บรรจุอยู่ในเหยือกแก้วใสใบใหญ่รูปร่าง

คล้ายถัง มีขวดเหล้าขวดเล็กเสียบคว่ำเอาไว้ด้วยความสงสัย

“เขาเรียกเหล้าถัง ถังเดียวอยู่ได้ยาว...” นิลรพัตลากเสียงยาว ก่อนจะยกขวดเหล้าเล็กๆ ที่เสียบคว่ำหัวอยู่ในเหยือกนั้นขึ้นมา น้ำใสๆ ก็ไหลออกมารวมกับเครื่องดื่มที่อยู่ในเหยือกก่อนหน้านี้ “พอเริ่มจืดเราก็เพิ่มเหล้าเข้าไปแบบนี้” นิลรพัตสาธิต พร้อมกับชี้ชวนให้คีตกาลได้รู้จักเครื่องดื่มชนิดต่างๆ บนโต๊ะของนักเที่ยวทั้งหลาย “เนียเบาๆ สำหรับสาวๆ ใสๆ และสวยชวนตะลึงแบบเราๆ”

“ยะ แม่คนสวย แต่...ดีใจชะมัดเลย ในที่สุดก็สอบเสร็จเสียที” กรวิรินทร์ยกมือขึ้นสูงพร้อมกับตะโกนเสียงดัง แต่เพราะเสียงเพลงดังกว่าเลยไม่ได้ไปรบกวนใคร ทำทางยืนดูอยู่น้อย

“ปิดเทอมแล้วนิลกับอ้อมกลับบ้านต่างจังหวัดหรือเปล่า” คีตกาลเอ่ยถามเพื่อนสาวร่วมคณะ

“ปิดเทอมใหญ่แบบนี้ ปกติเรากับอ้อมจะหางานพาร์ทไทม์ทำกัน เป็นพนักงานชั่วคราวตามบริษัทเอกชน แล้วคีย์ล่ะ”

“เรายังไม่รู้เลย” หญิงสาวตอบหน้าเศร้า เมื่อก่อนตอนที่มารดายังอยู่ ท่านจะเป็นคนวางแผนกำหนดกฎเกณฑ์ทุกอย่างเอาไว้ให้เบ็ดเสร็จ แต่ตอนนี้คีตกาลไม่มีท่านอยู่ข้างกายแล้ว และทุกอย่างก็เปลี่ยนไปแล้ว เปลี่ยนไปแล้วจริงๆ

“ลองมาทำงานกับพวกเราไหม เงินดีอยู่นะ”

“พอคงไม่ยอม”

นิลรพัตกับกรวิรินทร์หันไปสบตากันอย่างเข้าใจ “ช่างเถอะ ถ้าอยู่บ้านเหงาๆ ก็ออกมาหาพวกเราที่หอละกัน เราสองคนออกย่ำราตรีกันบ่อยๆ”

“ใช่ เลิกทำหน้าเศร้าแล้วมาสนุกกันดีกว่า” กรวิรินทร์โยกตัวไปตามจังหวะเพลง ยิ่งดีก็เพลงก็ยิ่งดัง แสงไฟในร้านก็ยิ่งมีดลลง ตรงกันข้ามกับอารมณ์ของนักเที่ยวทั้งหลายที่เริ่มคึกคักมากขึ้นเรื่อยๆ หลายโต๊ะถึงกับลุกขึ้นเต้นต่างๆ ที่ร้านนี้ไม่ใช่แค่แบบที่คนนิยมไปสักนิด

“ขอไปห้องน้ำหน่อยนะ” คีตกาหลบอกเพื่อนด้วยเสียงติดจะยานคางนิดๆ เพราะฤทธิ์จากสุราที่ดื่มเข้าไป หญิงสาวค่อยๆ ขยับตัวขึ้นอย่างทุลักทุเล ตอนนี่เธอเริ่มหายใจไม่ออก รู้สึกแสบจมูกไปหมดจากควันของบุหรี่ที่คล่องล่องอยู่รอบตัว เลยอยากไปหาที่โล่งๆ ให้หายใจหายคอสะดวกขึ้น

“ไหวไหมคีย์”

“ไหวๆ” คีตกาถึ้มรับ คินนี่เธอมีความสุข สนุก ไม่เหงาเลยสักนิด หญิงสาวสลับตึระเพื่อขับไล่ความมึนเมา นี่เป็นครั้งแรกที่เธอลองเครื่องดื่มที่แรงกว่าสปาร์กลิงไวน์หรือแชมเปญ ดวงตาหรีปรีอมองพื้นเขม็ง ค่อยๆ ก้าวย่างไปตามทางมืดๆ ด้วยความระมัดระวัง ตรงหน้ามีกลุ่มคนเดินสวนออกมาทำให้คีตกาต้องเบี่ยงตัวหลบ ก่อนจะเสียหลักเซไปชนใครไม่รู้เข้าอย่างจังจนเกือบล้ม ดีว่าเธอจับโต๊ะไถ่ๆ แกว่นั่นเอาไว้เป็นหลักได้ จึงไม่ได้ล้มลงไปกองอยู่กับพื้น

“ขอ...” ยังไม่ทันที่หญิงสาวจะเอ่ยปากขอโทษคนที่เธอเซไปชน แขนข้างหนึ่งก็ถูกฉุดกระชากอย่างแรงด้วยมือหยาบกร้าน จนร่างบอบบางแทบจะปลิวตามแรงไป

“เอ๊ะ...” คีตการ้องด้วยความเจ็บเมื่อแผ่นหลังกระแทกเข้ากับกำแพงปูนเย็นเฉียบ ความจุทำให้เธอแทบจะเปล่งเสียงออกมาไม่ได้ หัวสมองที่ว่างเปล่าไปหมดเพราะความมึนเมาทำให้คิดอะไรไม่ออก

“ไถ่ คนสวย ชนที่เซเจ็บไปทั้งตัวขนาดนี้ จะรับผิดชอบยังไถ่ดีจ๊ะ”

ยังไม่ทันได้เห็นหน้า คีตกาถึต้องก้มหน้าหลบ เมื่อได้กลิ่นเหล้ากลิ่นบุหรี่จากร่างสูงใหญ่ตรงหน้าและไถ่ยินน้ำเสียงกักขพะจากคู่กรณีที่ทำเอาหญิงสาวรังเกียจจนแทบอยากอาเจียน ไม่อยากแม้แต่ยหน้ามอคนถึที่กักเธอไว้ด้วยสองแขนของเขา

หว่ามือที่แข็งแรงกว่ากลับจับข้อมือบางแนนเหมือนคิมเหล็ก จนข้อมือเธอเจ็บราวกับกำลังจะแตกหัก

“ขอ...ขอโทษค่ะ ฉันไถ่ได้ตั้งใจ พอดีมีคนเดินมาชน แล้ว...แล้ว...”

พร้อมกันนั้นคีตกาลก็พยายามมองไปยังจุดที่นิลรพัตและกรวิรินทร์นั่งอยู่ แต่ทั้งคู่ไม่ได้หันมามองทางนี้เลยสักนิด สมองพยายามคิดหาทางออกให้ตน หลุดพ้นจากสภาวะคับขันในนาที่นี้ไปให้จงได้ แต่เพราะฤทธิ์ของน้ำเมาและ บุหรี่ไฟฟ้า ทำให้ความคิดของหญิงสาวไม่จับใจเหมือนปกติ

“แล้วยังไงจะ ขอโทษด้วยปากอย่างเดียวคงไม่ได้ละมั้ง พี่เจ็บไป ทั้งตัวแบบนี้ มันต้องใช้ปากทำอย่างอื่นด้วย”

คีตกาลเหลือบตามองสีหน้าของคนที่กำลังระรานตนด้วยความ หวาดกลัวอย่างที่สุด เธอไม่เคยเผชิญหน้ากับคนแบบนี้มาก่อน จึงได้แต่ หดคอห่อตัวให้แนบชิดติดไปกับกำแพง เพราะไม่อยากจะให้ร่างกายสัมผัส อีกฝ่าย ยิ่งได้กลิ่นเหล้าฉุนออกมาพร้อมลมหายใจที่ขยับเข้ามาใกล้เรื่อยๆ คีตกาลก็ยังลนลานจนทำอะไรไม่ถูก

“ขอโทษจริงๆ ค่ะ ขอโทษ จะ...ฉันไม่ได้ตั้งใจ”

แต่...อีกฝ่ายก็หาฟังไม่ มือและแขนที่คร่อมยื่นอยู่ตรงผนังลดลงมา บัดปายไปตามท่อนแขนเรียวเสลา นาที่นั้นคีตกาลแทบหลังน้ำตาด้วยความ สะอิดสะเอียน พยายามสะบัดแขนให้พ้นจากการเกาะกุม มือไม้สะบัด บัดป้องพร้อมทั้งดิ้นซัดขึ้นเต็มที่ ขยับถอยหนีไปเรื่อยๆ เมื่อชายคนนั้นเริ่ม ขยับเข้ามาประชิดตัวมากขึ้น

“ปล่อย! หยุดนะ!” มือที่กำลังใช้ปิดป้องถูกยกขึ้นมาปิดบังใบหน้า เมื่อเห็นว่าตนถูกจ้องจนมุม ไม่สามารถต้านทานอีกฝ่ายได้แล้ว พร้อมทั้ง ภาวนาขอให้ใครก็ได้มาช่วยเธอที่ “ปล่อยนะ! ปล่อย! ช่วย...”

“ปล่อยผู้หญิงซะ!”

เสียงสวรค์ดังขึ้นในวินาทีสุดท้ายก่อนที่ผู้ชายซึ่งกำลังลวนลามเธอ อยู่จะหยุดชะงัก และหันไปมองผู้ที่เข้ามาขัดจังหวะเขา

“หมุจะห้ามอย่าเสือกเอาคานเข้ามาสอด”

“คงไม่สอดไม่ได้ นั่นผู้หญิงของอ้าว”

คีตกาลเบิกตากว้าง เธอจำเสียงเขาได้...หญิงสาวสุดลมหายใจเข้าปอดด้วยความโล่งอก พร้อมทั้งพยายามเอี้ยวตัวผ่านอันทพาลรูปรงหนามไปมองผู้ที่เข้ามาช่วยเธอไว้ แต่จุดที่เขายืนอยู่นั้นก็มีมืดเหลือเกิน หญิงสาวมองไปรอบๆ ตัว แล้วค่อยๆ ก้าวถอยเมื่อเห็นช่องทางที่จะหลบหนีออกจากสถานการณ์ตรงนี้ แทนที่ที่เธอจะพริบตาเตรียมจะก้าวหนี ไหลบ้างกลับถูกกระชากกลับมาด้วยมือของคู่กรณีราวกับเขามีตาหลัง

“ผู้หญิงคนนี้มีเรื่องต้องเคลียร์กับกู”

“ถ้าอยากเคลียร์ มาเคลียร์กับอ้วนี่ ปล่อยเด็กอ้วซะ!” เขาเอ่ยซ้ำๆ ด้วยน้ำเสียงเรียบเย็น พยายามมองหาเส้นทางเพื่อช่วยหญิงสาวที่เขาบังเอิญเห็นว่ากำลังถูกลวนลาม

“แล้วถ้ากูไม่ปล่อยล่ะ มึงจะทำยังไง อยากจะทำเก่งอวดสาวหรือไปคนนี้กูเจอก่อนนะโว้ย”

“ถามน้องเขาไหมล่ะว่าเขาเป็นอะไรกับอ้ว”

“กูไม่ถาม”

ขาดคำคีตกาลก็ได้ยินเสียงคนร้องฮือฮา ชั่วพริบตาเดียวร่างหนาๆ ของอันทพาลก็เสียหลักเซไปชนโต๊ะที่อยู่ไม่ไกล เสียงกรีดร้องดังขึ้นพร้อมๆ กับเสียงขวิดและแก้วแตกแตกกระจาย หญิงสาวไม่ทันได้ตั้งตัวเมื่อข้อมือบางถูกกระชากอีกครั้ง ครั่งนี้มันเร็วเกินไป มากเกินไป มากเกินกว่าที่คีตกาลจะรับมือไหว ร่างกายของเธอถูกกระชากเข้าสู่อกที่เต็มไปด้วยกลิ่นเนื้อแน่นๆ ในขณะที่มือใหญ่ของอีกฝ่ายกดท้ายทอยเธอไว้ให้ใบหน้าแนบชิดติดแผ่นอกกว้าง ได้ยินจิ้งหะหั่วใจที่กำลังเต้นตุบๆ อยู่ข้างหู

ความรู้สึกสะอิดสะเอียนแทบขาดใจเมื่ออยู่ใกล้อันทพาลคนนั้นหายไปแทบจะทันที มันน่าแปลกใจนักเมื่อนาทีนี้ความรู้สึกของหญิงสาวกลับมีแต่ความไม่ไว้วางใจ อุ่นใจ เชื่อใจว่าผู้ชายคนนี้นี่ยื่นมือเข้ามาปกป้องเธอโดยไม่ได้มีเจตนาจาบจ้วงข่มเหง ถึงแม้ว่าเธอจะยังไม่ได้เห็นหน้าเขาและร่างกายกำลังแนบชิดกันจนเกินงามขนาดนี้ก็ตามที

หญิงสาวขยับศีรษะหมายจะเงยหน้าขึ้นมองไปหน้าเขา เมื่อมีเสียงกรีดร้องของผู้หญิงดังขึ้นมาจากไหน แต่...วินาทีนั้นเธอกลับถูกผลักออกอย่างรวดเร็วจนเสียหลักเซออกไปไกลพอควร ครั้นตั้งหลักได้ก็รีบหันกลับมา มอง คีตกาลกรีดร้องด้วยความตกใจเมื่อเห็นชายหนุ่มรูปร่างไล่เลียกันกำลังซูลมุนซกต่อยกันอยู่ที่พื้นตรงหน้า ตอนนั้นคนที่มาช่วยเธอขึ้นคร่อมอยู่บนลำตัวเจ้าอันธพาลนั้น หมัดหนักๆ ถูกเหวี่ยงซัดเข้าที่ปลายคางอย่างจัง ทำให้ไปหน้าอันธพาลที่สวนลามาเชอสะบัดหันไปตามแรง เรียกเสียงกรีดร้องได้ทุกครั้งที่กำลังนั้นหนักๆ ซัดลงไปจนเกิดเสียง

จากการชกต่อยกันตัวต่อตัว เพียงไม่นานทุกอย่างก็บานปลายซูลมุนหนักเข้าไปอีก เมื่อพรรคพวกของแต่ละคนเข้ามาช่วย เสียงโตะเก้าอี้ที่ล้มระเนระนาดทำเอาคีตกาลยี่หนึ่งขาแข็ง ก้าวไม่ออกด้วยความตกใจ ไม่นึกว่าตนเองจะเป็นต้นเหตุของเหตุการณ์วุ่นวายตรงหน้า แล้วเสียงนกหวีดก็ดังขึ้น ก่อนที่คนในชุดสีดำทั้งชุดจะเข้ามาแยกทั้งสองฝ่ายออกจากกัน

คีตกาลสะดุ้งโหยงเมื่ออยู่ๆ มีคนมากระซกแซนเธอจากเบื้องหลัง

“ยื่นบื้ออะไรอยู่เล่าแก อยากโดนลูกหลงหรือไง” กรวิรินทร์และนิลรพัฒน์เองที่เข้ามาจุดกระซากลากแซนของคีตกาล ก่อนจะลากหญิงสาวให้ออกมาจากพื้นที่อันตรายดังกล่าวด้วยความหวาดกลัวลูกหลง

“ดีนะหลบทัน โตะข้างๆ เราโดนลูกหลงเลือดอาบเลย เสียตายจริงๆ กำลังสนุกเลย” กรวิรินทร์บ่นอุบระหว่างเดินไปยังลานจอดรถกว้างที่ตอนนี้บรรดานักเที่ยวทยอยกันออกมายืนดูเหตุการณ์อยู่ห่างๆ “เกิดอะไรขึ้น ใครเห็นบ้าง ทำไมอยู่ๆ ก็ชกกันหนักแบบนั้น เห็นว่าเป็นคนของวงที่เราตั้งใจมาดูด้วยนะ ขออย่าให้เป็นพ่อนักร้องนำของฉันนะ เดี่ยวหน้าหล่อๆ จะเข้าไปเสียหมด” หญิงสาวชะเง้อคอมองเข้าไปในร้านอีกรอบ ทำทางเป็นกังวล

“เมื่อก็เห็นไม่ซัด ว่าแต่คีย์ แกเห็นหรือเปล่า แกอยู่ตรงนั้นนี่” นิลรพัฒน์ไปถามคีตกาลที่ยืนหน้าซัดอยู่ข้างกาย

“ซอกไปแล้ว คงไม่เคยเจอ” กรวิรินทร์เข้าเพื่อนสาวเมื่อเห็นคีตกาล

ยังยืนหนึ่ง ไม่ได้ตอบนิลรพัต

ทั้งกลุ่มยืนสังเกตการณ์อยู่พักใหญ่จนคนเริ่มซา จึงคิดจะล่าถอย
เพราะร้านคงไม่เปิดให้บริการต่อ

“ไหนๆ ก็หมดสนุกแล้ว เรากลับกันเถอะ”

กรวิรินทร์บอกก่อนจะเดินไปยังรถของคีตกาลซึ่งจอดอยู่ไม่ไกล แต่
เจ้าของรถยังยืนหนึ่ง สายต่ายังคงจับจ้องไปยังภายในร้านที่มีเสียงเอะอะดัง
ออกมาเป็นระยะอย่างห่วงใย

“ไปกันเถอะคีย์” นิลรพัตดึงแขนคีตกาลให้ออกเดินไปพร้อมกัน

คีตกาลหันไปมองเบื้องหลังอีกหน เขาคือใคร...เธออยากขอบคุณเขา

๒

“เจ็บเจ็บหาย มึงเกิดบ้าอะไรขึ้นมาวะ ปกติแหม่งเห็นเย็นจนแทบเป็นน้ำแข็ง ทำเหวอะไรก็ไม่เคยยุ่งกับใครเขา” อิชย์ นักร้องนำของวงพิมพ์ทำ ขณะจับก้อนน้ำแข็งวางลงไปตรงมุมปากที่มีรอยซ้ำเลือดซึมออกมานิดๆ “ดีนะมึง ทางร้านเขาช่วยไปกล่เกลี่ยให้ ไม่อย่างนั้นได้ไปโรงพักแน่ๆ นี่ถ้าเกิดเป็นเรื่องขึ้นมา มึงเองนั่นแหละที่จะลำบากเอา เพราะเป็นข้าราชการด้วย ต้องหาคนมาประกันตัวให้วุ่นวาย”

อินทัชเอนศิริชะลงไปกับพนักงานอื้อ ใบหน้าของเขาเองก็เขียวซ้ำ ไม่ต่างจากอิชย์เท่าไร

“กุชอบใจมึงมากที่เข้ามาช่วย และขอโทษด้วยที่ใจร้อนจนเกิดเรื่องขึ้นมาแบบนี้”

“ค่าเสียหายเดี๋ยวกูจะไปคุยกับเฮียเจ้าของร้านเอง ดูๆ แล้วเสียหายไม่มากเท่าไรหรอก แต่ชื่อเสียงของร้านนี่สิ” อิชย์ทำเสียงจิบะในปาก “แล้วคิดไว๊วะถึงเอาเท้าเข้าไปใส่แบบนี้ หรือมึงมองผู้หญิงคนนั้นไว้”

ชายหนุ่มหลับตาลงแล้วส่ายหน้า ภาพใบหน้าหวานยามหวาดกลัว

จนตัวสิ้นรากับลูกนกยั้งติดตา “กูเห็นเขาโดนลวนลาม เลยเข้าไปช่วย”

“แล้วไง เขาอยู่ขอบใจมึงสักคำไหม พระเอกผิวดิวี่นะมึง”

อินทัชไม่ตอบ หากแต่ขยับยืนขึ้นก่อนจะร้องแซนอิชย์ขึ้นมาด้วย
“ไป กลับบ้าน กูอยากนอน”

“มึงก็กลับไปสิ คินนี้กูหาคนทายาได้แล้ว อีกอย่างกูก็ชินของไป
ที่คอนโดใหม่หมดแล้วด้วย คงไม่กลับไปนอนที่บ้านมึงอีก” อิชย์ก๊วกมือ
ส่งสัญญาณให้เด็กสาวหน้าแฉล้มคนหนึ่งเดินเข้าสู่วังแซน “น้องฝน เด็ก
กูเอง”

อินทัชพยักหน้ารับ “เออ งั้นกูกลับละ มีอะไรโทร. มาละกัน” พูดจบ
ก็โบกมือให้เพื่อนรักหนึ่งที แล้วหมุนตัวเดินห่างออกไปยังลานจอดรถ

สายตาคมกวาดมองไปตามรถหูกที่ยังคงมีจอดเรียงรายให้เห็น เขา
ก็เหมือนคนหนุ่มอีกหลายคนที่มีความใฝ่ฝันในชีวิต อยากเดินตามความฝัน
อยากประสบความสำเร็จในชีวิตเหมือนที่ตั้งใจไว้ มีรถหูกราคาแพงๆ ขับ
มีชีวิตที่ดี มีชีวิตที่สุขสบาย และเขาก็สัญญากับตัวเองแล้วว่าสักวัน
จะต้องทำให้มันเป็นจริงขึ้นมาให้ได้ สายตาที่มอดมั่งมองไปยังรถหูกราคา
แพงสี่เงินยวง ก่อนจะหันและเดินห่างไปอีกทางซึ่งตรงไปยังลานจอด
มอเตอร์ไซด์

เวลาล่วงเข้าตีสองแล้วเมื่อคิตกาลไขกุญแจเข้าบ้าน ก็บังขมวดเข้าหา
กันก่อนเธอจะถอนใจเบาๆ เธอยังกังวลและหวงใยชายหนุ่มคนที่เข้ามาช่วย
ไว้ อยากรู้ว่าตอนนี้เขาเป็นอย่างไร เจ็บตัวมากน้อยเพียงใด แล้วเรื่องราว
มันจะบานปลายใหญ่โตไปจนเป็นเรื่องเป็นราวขึ้นหน้าหนึ่งหนังสือพิมพ์
หรือไม่ เพราะสถานที่ที่เธอไปนั้นเป็นร้านที่ค่อนข้างมีระดับ ลูกท่านหลานเธอ
นักศึกษามหาวิทยาลัยทั้งนั้นที่ไปเที่ยวกัน หากไม่คิดว่าเพื่อนทั้งสองรังตัว
เธอออกมา เธอคงจะยืนอยู่ตรงนั้นจนกว่าเหตุการณ์จะคลี่คลาย พร้อมทั้ง
รอขอบคุณคนที่มึ้นน้ำใจมาช่วยเธอไว้

แสงไฟในบ้านสว่างขึ้น ทำให้คีตกาลต้องหรีตาแล้วหันมองหาผู้ที่เปิดไฟ แต่พอเห็นว่าเป็นใคร หน้าหนึ่งๆ ของหญิงสาวก็เชิดขึ้นและนิ่งสนิทลงยิ่งกว่าเดิม ที่นี่เคยเป็นบ้านที่เธอรักและภูมิใจ เต็มไปด้วยคนที่เธอรักและรักเธอ แต่ตอนนี้มันไม่ใช่อีกต่อไปแล้ว

“คุณศิย์เพิ่งกลับหรือคะ”

“ก็เห็นอยู่จะถามทำไม” หญิงสาวตอบเสียงมะนาวไม่มีน้ำ มันทั้งหัวนทั้งไร่มะตรี ก่อนจะหมุนตัวเตรียมเดินหนีไปยังห้องพักของตน แต่คงเพราะหมุนเร็วไปหน่อยเลยเกิดอาการเซจนต้องเอนไปจับพนักเก้าอี้ที่อยู่ไม่ไกลเอาไว้เป็นหลัก

อินทிரาริบเดินเข้าไปหาคีตกาลทันทีเมื่อเห็นดังนั้น ก่อนจมูกจะได้กลิ่นควันบุหรี่และกลิ่นแอลกอฮอล์โชยออกมาจากลมหายใจของคีตกาล ทำให้รู้สึกไม่ชอบใจขึ้นมาทันที

“นี่คุณศิย์กินเหล้าหรือคะ ถ้าคุณพ่อทราบเข้าจะเป็นเรื่องเอานะคะ”

คงเพราะคำพูดว่า ‘ถ้าคุณพ่อทราบเข้า’ เลยทำให้สติที่เหลืออยู่เพียงน้อยนิดขาดผิง คีตกาลตัวต๋อยตาไปมองใบหน้าหวานๆ ของอินทிரาริบ

“ก็ไปฟ้องเลยสิ ฟ้องเลย คุณพ่อจะได้รู้ อยากให้เป็นอย่างนั้นอยู่แล้วไม่ใช่หรือไง ทำมาเป็นหวังดี ที่แท้ก็เสแสร้ง!”

“คุณศิย์ ดิฉันแค่...”

“เลิกเสแสร้งเป็นคนดีซะทีได้ไหม! คนดีๆ ที่ไหนเขาจะกล้ามีอะไรกับสามีคนอื่นทั้งที่เมียเขาอนเจ็บอยู่ นี่คงดีใจจนเนื้อเต้นลิ้นะที่แม่ตายไปคงรอเวลามานานแล้วใช่ไหม รอจะเข้ามาอยู่ในบ้านนี้แทนแม่ของฉันใช่ไหม!”

เธอตะคอกเสียงลั่นเครืออีสร้อยฝ้ายด้วยอารมณ์ ก่อนจะสะบัดแขนที่ถูกอินทிரาริบจับไว้จนอีกฝ่ายเสียหลักลงไปนั่งพับเพียบอยู่กับพื้น แม้จะตกใจที่เห็นดังนั้น แต่คีตกาลก็ไม่คิดว่าการสะบัดแขนของตนจะทำให้อีกฝ่ายล้มลงไปได้ จึงคิดว่าอีกฝ่ายสา่ออย เรียกร้องความสนใจจากเธอเท่านั้นเอง

“ตายละ! เกิดอะไรขึ้นกันคะ คุณนางล้มหรือคะนั่น!”

คีตกาลมองแจ่มใส แม่บ้านที่เลี้ยงดูเธอมาวิ่งพรวดเข้ามาอีกคน ด้วยแววตาเจ็บช้ำ เมื่อแจ่มใสดูมีไมตรีต่ออินทิดา แถมยังเข้ากันได้ดีจนเธออดน้อยใจไม่ได้

อินทิดาเงยหน้าขึ้นไปมองใบหน้าสวยของหญิงสาวที่มีศักดิ์เป็นลูกเลี้ยง แววดตาของคีตกาลที่เธอเห็นตอนนี้มีแต่ความเจ็บช้ำท้งๆ ที่เธอเป็นคนเจ็บตัว แต่อินทิดาก็เข้าใจดีว่าเพราะอะไรคีตกาลถึงเป็นเช่นนี้ เธอเองก็ผิดจริงอย่างที่เด็กสาวพูด แต่ใครเล่าจะมาเข้าใจเธอ

“นางเดินไม่ระวังเองคะ ป้าแจ่มใส” เธอรับผิดแทนทันที เพราะไม่อยากให้เรื่องราวบานปลายมากกว่านี้

“เจ็บตรงไหนหรือเปล่าคะ ทำไม่ไม่ระวัง ท้องแก่แบบนี้ถ้าเกิดอะไรขึ้นจะทำอย่างไร” แจ่มใสทำหน้าหนักใจ ไม่เชื่อคำพูดของอินทิดาเลยสักนิด แต่เธอก็ไม่อาจกล่าวหาเด็กสาวที่เลี้ยงมาเองกับมือได้เช่นกัน

“ล้าออย” ภาพที่เห็นตรงหน้าทำให้หญิงสาวอดพูดเขavezอีกฝ่ายไม่ได้ ก่อนจะก้าวหนีไปยังห้องส่วนตัวของตน

แม้จะตกใจกับคำพูดของคีตกาล แต่แจ่มใสก็ทำอะไรไม่ได้ นางอยากให้บรรยากาศในบ้านหลังนี้ บ้านที่เป็นเสมือนบ้านของนางอีกหลัง มีแต่ความสงบสุขร่มเย็นเหมือนเมื่อก่อน จึงพยายามช่วยประสานรอยร้าวที่เกิดขึ้น

“อย่าไปโกรธไปเคืองคุณศิย์เลยนะคะคุณนาง เมื่อก่อนคุณศิย์น่ารักน่าเอ็นดู ไม่ได้ก้าวร้าวแบบนี้เลยสักนิด”

อินทิดายิ้มรับอย่างเข้าใจ แล้วค่อยๆ ขยับลุกขึ้นจากพื้น

“นางเข้าใจคะ โอ๊ะ...โอ๊ะ...” ออยู่ๆ อินทิดาก็งอตัว ทำหน้านิ่ว วางมือลงบนหน้าท้อง ใบหน้าสวยบิดเบี้ยวเพราะรู้สึกเจ็บขึ้นมากะทันหันบริเวณเชิงกราน “ป้า...นางเจ็บท้อง”

อินทิดารุดลงไปนั่งอยู่กับพื้นอีกหน สีหน้าแยลงเรื่อยๆ จนแจ่มใส

ใจเสีย เริ่มเหลียวซ้ายแลขวามองหาคนช่วยทันที

“ตายละ คุณท่านยังไม่กลับมาเสียด้วย เอาไงดีๆ คุณนาง คุณนาง นิ่งนิ่งๆ อยู่ตรงนั้นนะคะ เดี่ยวป้าจะให้เด็กเฮอร์ถอีกคันออก แล้ว...แล้วเราจะไปโรงพยาบาลกัน” แจ่มใสกระวีกระวาดวิ่งห่างออกไปอย่างว่องไวราวกับไม่ใช่คนอายุเกือบหกสิบปี

อินทிரากำมือ กัดริมฝีปากแน่น เหงื่อเม็ดเล็กผุดขึ้นมาบริเวณหน้าผาก ก่อนที่หญิงสาวจะร้องออกมาด้วยความตระหนกเมื่อรู้สึกว่าจะร่วงลงของร่างกายเริ่มแฉะแฉะมีน้ำซึมเปียก เปรอะเปื้อนกระโปรงที่สวมอยู่เต็มไปหมด

“ป้า! ป้าแจ่มใส ป้า! น้ำคร่ำ น้ำคร่ำ...” อินทிரาร้องเสียงหลงเมื่อเห็นแจ่มใสเดินเกมวิ่งมาพร้อมกับคนขับรถ นาที่นี้เธอห่วงก็แต่ลูก ลูกของเธอ อินทிரาร่ำไห้ด้วยความหวาดหวั่น เพราะอายุครรภ์ของเธอเพิ่งจะแปดเดือนเท่านั้น

“ไฉ่ๆ ลีแก! รีบพาคุณนางไปโรงพยาบาลเร็วเข้า ว้าย! อกอีแป้นจะแตก! ถุงน้ำคร่ำแตกแล้วด้วย”

“ลูก ป้าแจ่ม ลูกของคุณนาง”

เพราะเสียงร้องของอินทிர่าและเสียงแจ่มใสตะโกนหาคนขับรถประจำบ้าน เลยทำให้สมาชิกคนอื่นๆ ในบ้านต่างพากันตื่นตื่นขึ้นมาดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

แม้แต่คีตกาลเองที่เดินขึ้นไปเกือบถึงห้องของตนแล้วยังต้องเดินย้อนกลับลงมาดู เมื่อเห็นว่าเกิดอะไรขึ้นก็ได้แต่ยืนนิ่งอยู่ตรงบันไดด้วยใบหน้าซีดเผือดแทบไร้สีเลือด เพราะไม่คิดว่าเหตุการณ์จะบานปลายใหญ่โตแบบนี้

ยิ่งได้สบตาคอินทிர่าก่อนที่หญิงสาวจะถูกพุงพาขึ้นรถไป คีตกาลก็ทำอะไรไม่ถูก มือไม้สั่นไปหมด เธอไม่ได้ตั้งใจลักนิต ไม่ได้ตั้งใจให้อินทிர่าล้มลงไปแบบนั้น คีตกาลยืนนิ่งราวกับหินอยู่ตรงบันไดจนกระทั่งคนอื่น

ค่อยๆ แยกย้ายกันไปจนไม่เหลือใครสักคน หญิงสาวมองไปรอบตัวก่อนจะเดินขาลันขึ้นไปยังห้องของตนเองด้วยความไม่สบายใจและเป็นกังวลอย่างที่สุด อากาการมีนเมาจากเครื่องดื่มแทบจะหายไปเป็นปลิดทิ้งเพราะความกลัวที่เกิดขึ้นภายในใจ

หากอีกฝ่ายฟ้องพ่อว่าเธอสะบัดจนทำให้ล้มลงไปแล้ว หญิงสาวบีบมือแน่น ในสมองคิดฟุ้งซ่านไปต่างๆ นานา หากพ่อเอาเรื่องเธอละ...

“แม่ขา คีย่ไม่ได้ตั้งใจ ไม่ได้ตั้งใจเลยสักนิด” หญิงสาวเพ้อทามารดา ก่อนจะขึ้นไปซบหน้าอยู่กับหมอนบนเตียง คิดกังวลไปต่างๆ นานาจนไม่มีแกใจแม้แต่จะเปลี่ยนเครื่องแต่งตัว คิดจนกระทั่งเพลอหลับไปในที่สุด

เสียงเคาะประตูทำให้ร่างบางที่นอนหลับอยู่บนที่นอนพลิกตัวลืมตาตื่น ก่อนจะกะพริบตารับแสงสว่างของเช้าวันใหม่ เสียงเคาะประตูยังดังต่อเนื่องไม่มีหยุด ทำให้คิตกาลต้องรีบขยับลุกจากเตียงไปเปิดประตูห้อง

“คุณพ่อ...” หญิงสาวครางเบาๆ เมื่อเปิดประตูห้องออกไปแล้วได้เจอกับใครเข้า ความยินดีปรีดาที่เคยมีอยู่ทุกครั้งที่ได้พบหน้าบิดา หนนี้กลับแทบไม่มี หญิงสาวก้มหน้าหลบพร้อมกับเดินเลี้ยวกลับมาในที่ขอบเตียงด้วยความรู้สึกผิดที่รู้ดีอยู่แก่ใจ เตรียมทำใจยอมรับการดูดำดูขาวกล่าวของบิดาแม่สักๆ เธอจะคิดว่าตนเองไม่ผิดก็ตามที

“เมื่อคืนไปไหนมา ถึงกลับเอาตีสองตีสาม” ผู้เป็นบิดาเอ่ยถามลูกสาวคนเดียวทันทีด้วยน้ำเสียงเข้มงวด “คีย่อย่างนี้กว่าพ่อไม่รู้ไม่เห็นนะ แม้ว่าพ่อจะไม่ได้กลับบ้านตรงเวลา หรือมีเวลาให้คีย่น้อยกว่าแต่ก่อน แต่พ่อก็ไม่เคยละเลยเรื่องของคุณนะ”

“ใครไปฟ้องอะไรคุณพ่อคะ” คิตกาลเอ่ยถามบิดาเสียงเบาด้วยความน้อยเนื้อต่ำใจ ดวงตามองแต่่มือของตนซึ่งวางอยู่ตรงหน้าตัก

“เรื่องนั้นคีย่ไม่ต้องสนใจ แต่คีย่เหลวไหลกลับบ้านดึกนั้นต่างหากที่พ่อยากถามว่าจริงไหม คีย่ไปไหนมา” สำโรจน์เดินเข้ามายืนตรงหน้าลูกสาว

รู้สึกเหมือนกันว่าช่วงห้าหกเดือนที่ผ่านมาท่านละเลยลูกสาวไปมาก

“คียไปเที่ยวกับเพื่อนมาคะ” เธอสารภาพเสียงเบา

“กินเหล้าด้วยไหม เพื่อนผู้หญิงหรือเพื่อนผู้ชาย”

“ทำไมคะ คุณพ่อเกิดสนใจคียขึ้นมาหรือคะ แต่คียว่าตอนนี้คุณพ่อควรจะไปทวงภรรยาคุณพ่อกันมากกว่านะคะ เมื่อคืนเธอเจ็บท้อง ตอนนี้อยู่ที่โรงพยาบาลโน่น”

สาโรจน์ถอนใจ “พ่อเพิ่งกลับมาจากโรงพยาบาล คีย...คียรู้ไหม คียได้เป็นที่สาวแล้วนะ” มือใหญ่วางไปบนศีรษะของลูกสาวด้วยความปรานี คาดหวังว่าเสี้ยวหนึ่งของความรู้สึกของลูกสาวจะยินดีไปพร้อมๆ กับท่าน ที่ครอบครัวมีสมาชิกใหม่เพิ่มขึ้นอีกคน

แม้มือของบิดาจะเป็นสัมผัสที่เธอถวิลหาตลอด แต่นาทีนี้เธอกลับไม่อยากได้เลยสักนิด เพราะมันเหมือนกับว่าทุกสิ่งทีมาจากบิดาตอนนี้ไม่ได้มาเต็มร้อยเหมือนเมื่อครั้งอดีตอีกต่อไปแล้ว

“คียได้น้องชาย...” สาโรจน์บอกแล้วเงียบไป คีตกาลเองก็เงียบไปเช่นกัน ความรู้สึกระหว่างสองพ่อลูกในตอนนั้นมีแต่ความอึดอัดขัดเขิน คำพูดแม้จะมีมากมายแต่กลับไม่รู้จะเอ่ยออกมาได้อย่างไร “พ่ออยากให้คียตั้งชื่อเล่นให้น้อง จะได้ไหม”

ตอนนี้ดวงตาของคีตกาลร้อนผ่าว แม้น้ำเสียงบิดาจะฟังดูเนิบนาบเพียงใด แต่เธอก็เดาว่าภายในใจของท่านนั้นคงจะยินดีเป็นที่สุดที่ได้ลูกชายสนใจเสียที

“คุณพ่อตัวเองเถอะคะ อย่าให้คียเข้าไปวุ่นวายเลย”

“พ่ออยากให้คียให้โอกาสนางเขาบ้าง เขาพยายามทำดีที่สุดแล้ว หากคียจะหาคนผิดหรือหาความผิดจากใคร พ่อขอรับมันไว้เอง อย่าไปโทษนางหรือน้องชายของคียเลยจะได้ไหม”

คีตกาลหันไปมองบิดาแล้วแสดงสีหน้าเจ็บช้ำอย่างไม่ปิดบัง คำพูดแบบนี้เหมือนท่านกำลังออกมารับแทนอินทிரาราย่างไรอย่างนั้น แล้วความรัก

ที่มีต่อมารดาของเธอนั้นเล่า มันหายไปไหน หรือตายไปพร้อมกับมารดาของเธอแล้ว

“ต่างคนต่างอยู่เถอะคะ คีร์บอกพ่อตรงๆ ว่าคีร์รับไม่ได้ที่จะต้องไปญาติดีหรือคุยกับเขา”

“คนอยู่บ้านเดียวกัน ไม่คุยกันมันใช้ได้ที่ไหน แล้วคีร์จะให้พ่อทำอย่างไร”

หญิงสาวล้ากลืนก้อนสละอันลงคอ “คีร์ไม่รู้ คีร์ไม่สน แต่ที่คีร์รู้คือ... ที่นี่คือบ้านของแม่คีร์ ผู้หญิงคนนั้นไม่มีสิทธิ์มาอยู่ที่นี้ ไม่มีสิทธิ์แม่แต่จะก้าวเท้าเข้ามาด้วยซ้ำ”

“แต่นางเขาเป็นแม่ของน้องชายคีร์นะ พ่อให้เขาไปอยู่ที่อื่นไม่ได้ พ่อหวังว่าคีร์จะเข้าใจ แต่คีร์ไม่เคยปรับตัวเข้าหานางเขาเลยด้วยซ้ำ คีร์ควรทำตัวให้เป็นผู้ใหญ่ หัดมีความคิดแบบผู้ใหญ่ได้แล้วนะ เราไม่ใช่เด็กๆ แล้วที่จะมาเอาแต่ความคิดของตัวเองเป็นใหญ่ โวยวายเอาแต่ใจอย่างนี้ เหตุผลทุกอย่างพ่อก็อธิบายไปแล้ว และหวังว่าคีร์จะเปิดใจสักนิด ถ้าคีร์รักพ่อ พ่ออยากให้คีร์เมตตานางกับน้องชายบ้างจะได้ไหม”

สาโรจน์ลุกขึ้นเดินออกห่างจากลูกสาว เขาไม่อยากจะอารมณ์กับศิตกาล เพราะรู้ว่าอาจทำให้เหตุการณ์ทุกอย่างเลวร้ายลงไปอีก แต่บางเรื่องมันก็เหลืออดจริงๆ เมื่อศิตกาลปิดกั้นตัวเองและไม่ให้โอกาสใครๆ เลย

“ถ้าเขาอยู่ที่นี้ มันคงจะดีกว่าใช้ไหมคะถ้าคีร์เป็นฝ่ายออกจากบ้านนี้ไปเสียเอง”

“คีร์...” สาโรจน์หันมาเรียกลูกสาวอย่างอ่อนน้อมใจ ยิ่งเห็นว่าศิตกาลจมูกแดงๆ เริ่มมีน้ำตาที่ยังพูดอะไรไม่ออก “พ่อไม่ได้อยากที่จะเลือกฝั่งหนึ่งฝั่งใด หรือให้คีร์มายืนคำขาดกับพ่อแบบนี้ พ่ออยากให้คีร์เข้าใจ” สาโรจน์ทำสีหน้าลำบากใจ

“ตอนนี้...เอาที่คีร์สบายใจ พ่อไม่อยากบังคับ คีร์เองก็โตแล้ว พ่อเชื่อว่าคีร์คิดเองได้ว่าอะไรดี อะไรไม่ดี คิดดูดีๆ ก็แล้วกัน ฟังเหตุผลของพ่อ

บ้าง” นายพลทหารบกถอนใจ “ช่วงนี้ปิดเทอม คี้อยากไปพักผ่อนที่ไหนใหม่ ไปพักผ่อนให้ใจสบาย ไปอยู่กับลุงเขาก็ได้ เขาคงชอบหรือหากคี้อยะจะไปหา” สาโรจน์หวังดีอยากให้ลูกได้ไปพักผ่อนทั้งร่างกายและจิตใจ เพื่อสภาพจิตใจจะได้ดีขึ้น

แต่คีตกาลกลับมองเจตนาดีของบิดาไปในแง่ลบ คิดไปว่าคำพูดที่ออกมาจากปากบิดาเป็นเสมือนการไล่แบบอ้อมๆ แล้วแบบนี้เธอจะอยู่ไม่ทำไม่กัน

“คี้อยะไป ไม่อยากอยู่ที่นี้ ไม่อยากอยู่ให้ขวางหูขวางตาคุณพ่อหรือใครๆ หรือก”

“คี๋ย...” สาโรจน์เอ่ยเรียกลูกสาวอย่างอ่อนใจอีกหน

หญิงสาวหลุดสะอื้น “ดีไหมคะ คี้อยะออกจากบ้านนี้ ไม่อยู่ให้ขวางหูขวางตาคุณพ่อกับผู้หญิงคนนั้น คี๋ยไม่มีความสำคัญอะไรในบ้านนี้แล้วนี่ ที่นี้ไม่ต้องมีคี๋ยก็ได้”

“คี๋ย ไม่ว่าคี้อยะคิดจะพูดอะไร พ่ออยากให้คุณเข้าใจไว้นะว่าคี้อยังคงเป็นที่หนึ่งสำหรับพ่อเสมอ” นายพลทหารบกมองลูกสาวที่สะบัดหน้าหนีท่านไปเซ็ดน้ำตาบ่อยๆ ด้วยความลำบากใจ เมื่อรู้สึกว่าการไม่ได้รักและเชื่อฟังท่านเหมือนตั้งวันวานอีกต่อไปแล้ว

ร้านปิดปรับปรุง ๓ วัน เปิด ... ต.ค. ๖๐

มือที่จับป้ายประกาศตกลงข้างตัว เธอมาที่นี้แต่วันก็เพราะอยากรู้ว่าข่าวคราวของคนี่ช่วยเธอไว้เมื่อคืน อยากรู้ว่าเขาบาดเจ็บมากน้อยเพียงใด อยากเอ่ยปากขอบคุณเขาสักครั้ง คีตกาลมองไปรอบร้านด้วยความผิดหวัง เพราะไม่มีใครสักคนทีพอจะให้เธอสืบข่าวได้เลย

หญิงสาวเดินกลับไปที่รถของตนเพื่อตัดตัดสินใจว่าควรจะทำอย่างไรต่อไป ทำไมตอนนีชีวิตเธอถึงดูไร้ความสุขแบบนี้ เทพแห่งโชคชะตากำลังกลั่นแกล้งเธอหรืออย่างไรกัน เธอจะเอาอย่างไรต่อไปดี จะไปที่ไหนดี

เมื่อบ้านที่เคยเป็นสถานที่ที่มีความสุขและอบอุ่นที่สุดกลายเป็นสถานที่ที่เธอ
ไม่อยากจะกลับไปมากที่สุด แต่เธอไม่มีที่ไหนให้ไปเลย

“เอาใจวะอิน” อิชย์มีสีหน้าเคร่งเครียดไม่ต่างจากอินทัชเลยสักนิด
“กูอยากไป อยากไปลอง อย่างน้อยก็ได้ลอง ถ้าเขาต้องการกูคนเดียว กูจะ
ไปแบบไม่คิดเลย แต่เน็เขาระบุว่าเราสองคน”

อินทัชถอนใจออกมาพริตใหญ่ “นั่นหมายความว่ากูกับมึงต้องทิ้ง
ทุกอย่างที่นั่นไปเลย”

“แต่มันก็น่าสนใจไม่ใช่หรือวะ จะมีสักกี่คนที่คนแบบเดฟจะเดินเข้ามา
หาเราถึงสองหน เมื่อก่อนเราเดินสายประกวดกันแทบตาย หาทางเข้าวงการ
ทุกทางแต่ไม่มีใครเลยให้โอกาสเรา แต่วันนี้ วันนั้นเดฟเดินเข้ามาหาเราเอง
นะโว้ย โอกาสที่เราวิ่งหากันมาตลอดหลายปี อยู่ๆ ก็เดินมาหาเราเอง กูอยาก
ให้มึงคิดสักนิด โอกาสแบบนี้มันไม่ได้เกิดขึ้นได้ทุกวัน ถ้าเราลองแล้ว
ไม่สำเร็จ อย่างน้อยเราก็ได้ลองทำไม่ใช่หรือไง”

อินทัชสบตาอิชย์ แวดตาที่มีแต่ความกระตือรือร้นของอิชย์ทำให้เขา
ปฏิเสธไม่ลง ก่อนจะพยักหน้าในที่สุด

“ขอใจวะอิน ขอใจ ขอใจ กูรับรองเลยว่าเราสองคนจะต้อง
ประสบความสำเร็จ” อิชย์วางมือลงบนขาของเพื่อนรักพร้อมกับออกแรงบีบ
เบาๆ เข้าใจว่าอินทัชมีเรื่องให้ต้องเลือกและตัดสินใจมากกว่าเขา ไหนจะงาน
ราชการที่กำลังรุ่ง ไหนจะครอบครัวอีก อิชย์เริ่มวาดหวังถึงอนาคตเบื้องต้น
กับความสำเร็จที่ต้องไขว่คว้ามาให้จงได้

เงินไม่อาจซื้อความสุขได้ คือลัทธิธรรมที่คิตกาลเพิ่งได้เรียนรู้ หญิงสาว
มองดูใส่ข้าวของสารพัดที่เธอขนซื้อมาเพื่อบรรเทาความหมองหม่นในใจ
ตลอดสามสี่วันมานี้เธอซื้อทุกอย่าง ซื้อแม้แต่ของที่ไม่อยากได้ ซื้อเพื่อความ
สะใจ จนเงินในบัญชีส่วนตัวที่เก็บสะสมมาพร่องไปเกือบหมด แต่มันกลับ

ไม่มีความสุขเลยสักนิด เพราะไม่ว่าข้าวของนั้นจะสวยแค่ไหน แพงแค่ไหน แต่ก็ไม่ได้ทำให้ความหมองหม่นในใจหายไปได้เลย

หญิงสาวก้าวเข้าไปในบ้านพร้อมสารพัดถุงที่อยู่ในมือ ภาพที่เห็นตรงหน้าทำให้คีตกาลต้องเมินหน้าหนี กำลิ่งขงที่อยู่ในมือแน่น ห้องที่เมื่อก่อนมารดาของเธอมักจะมาพักผ่อนนั่งเอนหลังอ่านหนังสือหรือเอาไว้ทำงานอดิเรกเล็กๆ น้อยๆ บัดนี้ถูกปรับเปลี่ยนให้เป็นห้องเด็กอ่อน มีข้าวของเด็กอ่อนสารพัดวางไว้เต็มห้องราวกับมีเด็กเกิดใหม่เป็นสิบคน คนที่เคยสนิทสนมเคยให้ความสนใจเธอเป็นที่หนึ่ง ตอนนั้นก็แปรเปลี่ยนไปให้ความสนใจสมาชิกใหม่ของครอบครัว ไม่เว้นแม้แต่แจ่มใส แม่บ้านที่เลี้ยงดูเธอมาตั้งแต่เกิด

เสียงรถยนต์คันหนึ่งที่แล่นเข้ามาในบ้านทำให้คีตกาลรีบเดินไปหาที่หลบวางข้าวของในมือลงพร้อมกับเหลียวหากระจกใกล้ตัวเพื่อส่องดูความเรียบร้อยของตนเอง เพราะทุกครั้งที่บิดาก้าวเข้าบ้านมา คนแรกที่ทำานจะถามหาคือเธอ

“คุณนางกับตาหนูละ”

ประโยคที่ได้ยินทำให้เท่าที่กำลังจะก้าวออกไปชะงักงัน คำว่าเสียใจน้อยใจจนน้อยไปสำหรับคีตกาลในเวลานี้ ความผิดหวังอย่างรุนแรงจู่โจมเข้ามากระแทกใจ เมื่อนานที่นี้ความสำคัญของตนถูกลดทอนจนแทบไม่เหลือความรู้สึกที่เกิดขึ้นรุนแรงจนคีตกาลไม่รู้สึกรู้สีกตัวด้วยซ้ำว่าเดินขึ้นมาบนเตียงตนเองได้อย่างไร และตอนไหน ไม่รู้ว่าตอนนั้นเวลาเท่าไร ร่างกายไร้ความรู้สึกทิว มีแต่ความรู้สึกโหยหา เธอโหยหาอ้อมกอด โหยหาความรักของมารดาอย่างที่เคยได้รับเมื่อครั้งอดีต หญิงสาวพลิกตัวกอดตนเองแน่น น้ำตา ร้อนๆ ค่อยๆ ไหลรินจากดวงตา ก่อนจะไหลมากขึ้นราวกับทำนบแตกมากขึ้น...มากขึ้นจนเจ้าตัวสะอื้นตัวโยน

ที่นี่ไม่ใช่ที่ของเธออีกต่อไปแล้ว แล้วเธอจะอยู่ไปทำไมกัน

หญิงสาวถามตนเองก่อนจะค่อยๆ ลูกขึ้นจากเตียงนอน สองมือ

ปาดน้ำตาแรงๆ เหมือนต้องการระบายความอัดอั้นภายในใจ แม้อยากกรี๊ดร้อง แม้อยากทุ้มทำลายข้าวของ แต่เธอก็ไม่ได้ทำและทำไม่ลง เพราะทุกสิ่งทุกอย่างในห้องนี้ล้วนแต่เป็นความทรงจำของเธอกับมารดาแทบทั้งสิ้น

“แก๊! แกจะกระดกเหล้ารากับน้ำแบบนี้ไม่ได้นะศิ๋ย” นิลรพัดเอื้อมมือออกไปคว้าแก้วเหล้า แต่ไม่ทัน คีตกาลยกมันขึ้นกระดกใส่ปากไปเสียก่อน

“กินแบบนี้เปลืองนะแก แถมเมาเร็วด้วย”

“เราจ่ายเอง” หญิงสาวหันไปบอกกรวิรินทร์ แล้วยกมือเรียกบริกรรมสั่งเครื่องดื่มแก้วต่อไป

กรวิรินทร์ยิ้มปากไม่พอใจ “ฉันไม่ได้ห่วงเรื่องนั้น ใครกินคนนั้นก็จ่ายอยู่แล้ว แต่ที่สำคัญแกเพิ่งหัดกิน เตียวก็ได้เมาเอาหรือก”

“เราอยากเมา” คีตกาลปาดน้ำตา ในขณะที่กรวิรินทร์กับนิลรพัดมองหน้ากันด้วยความสงสัย

“มีอะไร ออกหักหรือไง” นิลรพัดเอ่ยถาม

ในขณะที่กรวิรินทร์มองเพื่อนด้วยความลำบากใจ อยากรู้้อยู่เหมือนกันว่าอะไรทำให้คีตกาลที่เป็นเด็กสาวคงแก่เรียนกลัดกลุ้มใจจนต้องมาระบายออกด้วยวิธีการแบบนี้ แต่คีตกาลเลือกที่จะไม่ตอบพร้อมทั้งส่ายหน้าเบาๆ แล้วยกเครื่องดื่มที่เหลือขึ้นดื่มจนหมดแก้ว ก่อนจะแย่งบุหรีไฟฟ้าในมือของนิลรพัดไปสูบจนล้าลัก ส่งเสียงไอออกมา

“แบบนี้ไม่สนุกละ” กรวิรินทร์ส่ายหน้า จริงอยู่เธอชอบเที่ยว ชอบดื่ม แต่ไอที่จะมาเที่ยวและดื่มให้เมาแบบคีตกาลนั้นเธอไม่ทำแน่ๆ

“เอาน่า สงสารศิ๋ยมัน มันอาจไม่สบายใจอยู่” นิลรพัดเอนตัวมากระซิบกระซาบกับกรวิรินทร์

“อืมๆ” กรวิรินทร์พยักหน้ารับอย่างไม่เต็มใจ “ริมาเที่ยวต้องไม่เป็นภาระเพื่อนสิ แบบนี้ไม่พันพวงเราแน่ๆ ที่ต้องมาคอยดูแล”

“น่านะ อย่างบนเลย ไหนๆ ก็มาแล้ว วันนี่วงโปรดของพวกเรามาด้วย

นะ อย่าอารมณ์เสียไป”

“จริงดิ”

“ช่วย เห็นว่าเล่นตอนห้าทุ่ม”

กรวิรินทร์ก้มลงไปกดโทรศัพท์ดูเวลาบนหน้าจอทันที “อีกสามสิบนาที”

หญิงสาวยิ้มสนใจ

“ยิ้มออกแล้วสิ”

“อืม อยากฟังเสียงกับนั่งจ้องหุ่นแซ่บๆ ของนักร้องนำ”

“มือเบสก็น่ากินนะ” นิลรพัตกระเซ้า

“ไม่อะ เราชอบหล่อแบบร้ายนิดๆ”

“วง...นั้น...มา...ด้วยหรือ”

คีตกาลเอ่ยถามเสียงยานคาง ทำให้ทั้งนิลรพัตและกรวิรินทร์หันไปมองด้วยสีหน้าเหนื่อยใจ ยิ่งเห็นคีตกาลนั่งเอนหลังฟังเก๋อู๋แบบนี้ก็ทำนายได้ทันทีว่า อีกไม่นานถ้าไม่เมาหลับไปได้วิ่งไปอาเจียนกันบ้าง ดีว่าวันนี้พวกเธอได้ที่นั่งพิเศษแยกมาเป็นสัดส่วนเลยไม่ค่อยกังวลเท่าไร เพราะไม่มีคนเดินพ่นพ่าน แถมอยู่ใกล้เวทีอีกต่างหาก

“แล้วที่นี้จะเอาอย่างไร เสียงกูแหบแบบนี้ ขึ้นไปร้องไม่ได้แน่ๆ” อิชย์เปิดหน้ากากอนามัยออก โชว์เสียงแหบราวกับเบ็ดเตี๋ยให้เพื่อนๆ ในวงฟัง ทำเอาสมาชิกทุกคนในวงพากันตกใจ ต่างจากอินทชัชที่รู้มาก่อนหน้านี้แล้ว

“มึงก็ขึ้นไปร้อง” อินทชัชพูดเบาๆ ขณะก้มหน้าก้มตาปรับเสียงกีตาร์ที่อยู่ในมือ

“ร้องยังไง เสียงเป็นเบ็ดแบบนี้”

“ก็พะงาบๆ ลิปซิงค์ไปสิ เดี่ยวกูร้องอยู่ข้างหลังให้ สาวๆ เขามารอดูมึง ถ้ามึงไม่ขึ้นไปถอดเสื้อโชว์คงมีคนผิดหวังหลายคน”

“แบบที่ไออินแะนะนำก็ดีนะ คนคงไม่จ้องจับผิดขนาดนั้น อีกอย่างงานของอาทิศย์นี้เราก็รับเงินเขามาครบแล้วด้วย” หนึ่งในสมาชิกของวง

เห็นด้วยทันที

“เออ มึงก็ปิดไมค์ แสดงให้เต็มที่ เดี่ยวกูจะไปบอกช่างไฟให้เขาปรับแสงให้มันสว่างน้อยกว่านี่”

“เอาแบบนั้นหรือวะ” อิชย์ถามเหมือนไม่มั่นใจ ก่อนจะหันไปมองเพื่อนร่วมวงด้วยความสำนึกผิด เพราะวันที่ร้านเปิดปรับปรุง แทนที่เขาจะพักผ่อนเหมือนสมาชิกคนอื่นๆ ในวง เขากลับไปสรวลเสเฮฮาอยู่กับสุรานารีเสียเต็มคราบจนร่างกายรับไม่ไหว ล้มป่วยมีเชื้ออยู่แบบนี้ “งั้นกูจะไปหาน้ำอุ่นใส่มะนาวจิบเสียหน่อย หวังว่าจะดีขึ้น”

ดวงตาที่หริ่ปรือค่อยๆ ฝืนเปิดขึ้นมา เสียงนี้! เธอจำเสียงของเขาได้ เสียงนุ่มๆ ฟังดูอบอุ่นเป็นที่สุด และเป็นเสียงเดียวกับคนที่เข้าไปช่วยเธอไว้ในคืนก่อน

ภาพชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ยืนจับไมโครโฟนร้องเพลงอยู่บนเวที ทำให้คิดถึงกาลค่อยๆ พยุงตัวขึ้นมามอง นักร้องหนุ่มเจ้าเสน่ห์ที่กำลังถอดเสื้อโชว์ซิกซ์แพ็ค ผสมกับลีลาการร้องของเขา ทำเอาสาวๆ พากันส่งเสียงกรี๊ด ร้องราวกับคนโดนทำร้าย บ้างก็ร้องเพลงตามที่ชายหนุ่มร้องอยู่ บางคนถึงกับเดินไปยืนชิตติดหน้าเวที โบกไม้โบกมือให้ประหนึ่งศิลปินชื่อดัง

“อู๋ ดูยาคคนนั้น หน้าไม่อาย กล้าไปยืนชิตติดเวทีแบบนี้” กรวินทร์ชี้ให้นิรพัตดูอย่างไม่สบอารมณ์

“อย่าไปยอมๆ ลูกเลยๆ” นิรพัตดูกรวินทร์ ก่อนจะหันมาดูคิดถึงกาลที่เงยศีรษะขึ้นมามองตรงไปยังหน้าเวที “ยายศิย์” นิรพัตตะโกนฝ่าเสียงเพลงที่ตั้งก้อง “อย่าไปไหนนะ นั่งอยู่ที่นี้ เข้าใจไหม”

คิดถึงกาลไม่รู้ว่านิรพัตพูดอะไร เสียงมันดังเหลือเกิน ยิ่งเห็นผู้หญิงอีกหลายคนวิ่งไปหน้าเวที เธอเลยให้ความสนใจตรงนั้นมากกว่า หันมามองอีกที เพื่อนทั้งสองก็หายจากโต๊ะไปรวมกลุ่มกับสาวๆ ที่ยืนชิวไม่ชิวมีอยู่หน้าเวทีเสียแล้ว

เธอต้องไปหาเขา...หญิงสาวค่อยๆ ลุกอย่างทุลักทุเล ค้ำกระบี่เข้าถือ
มาสะพาย สองมือจับค้ำทุกอย่างไถ่ตัวเอาไว้เป็นหลัก จุดหมายคือ
ด้านข้างเวที

เธอต้องไปขอบคุณเขา!